

[Pürschel.]

staar, at det er en Tanke, at den netop er dræbende for Tanken som saadan.

Til den ærede Ordfører vil jeg gerne med Hensyn til Forslaget om, at Retsformandens Stemme i Tilfælde af Stemmelighed skal være afgørende ogsaa i Domsmandsretter, sige, at naar den ærede Ordfører fik det ud af det, at Lægmandselementet hermed er reduceret til blot og bar Staffage, ja, saa var det et af de Punkter, hvor den ærede Ordfører optraadte mere agitatorisk, end jeg synes, det er rigtigt at gøre det ved en saadan Lejlighed; det er en grov Fortegning, synes jeg, af Billedet, der her er sket. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa det, jeg skal nøjes med at sige, at den ærede Ordførers Fremstilling ogsaa paa dette Punkt — saaledes som enhver, der vil tænke Sagen igennem, vil forstaa det — er urigtig.

Med Hensyn til den offentlige Votering vil jeg ganske kort sige, hvad jeg vist allerede tidligere har sagt, at jeg paa den Rejse, som det ærede Medlem Hr. Elmquist dvælede saa udførligt ved, er blevet bestyrket i den Opfattelse, at den offentlige Votering er et stort Gode for Højesteret. Derfor er jeg, nu og for, en ubetinget Tilhænger af den, og i Modsætning til Venstres tidligere Justitsminister giver jeg dette Udtryk i min Afstemning, idet jeg stemmer for den, medens Hr. Rytter jo har den ejendommelige Stilling, at han, skønt Tilhænger af den offentlige Votering, stemmer imod den, saa længe Højesteret ikke vil tillade den. Jeg tror, at de Restancer, som findes ved den norske Højesteret, ikke skyldes den offentlige Votering og heller ikke Rettens Deling i to, men derimod den Omstændighed, at Adgangen til at procedere for Højesteret er givet alt for fri i Norge, og at man som Følge deraf meget ofte maa arbejde med meget lidet rutinerede Sagførere, hvilket gør Proceduren unødvendig vidtløftig.

Til det ærede Medlem Hr. Elmquist vil jeg gerne gøre den personlige Bemærkning, at jeg er saa glad ved Oplysningen om, at han ikke kunde være med paa Rejsen til Norge. Jeg havde oprigtig talt troet, at hans Kritik bundede ligefrem i Misundelse, men jeg er saa glad ved at være blevet oplyst om, at dette ikke er Tilfældet, og at det ærede Medlem ogsaa paa dette Punkt er i Besiddelse af den Ædelhed, der er karakteristisk for Partiet Venstres Medlemmer i al Almindelighed; den er jo saa slaaende, at man ikke kan undgaa at faa Blikket aabent for den.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, hvis energiske og dygtige Arbejde

i denne Sag jeg gerne vil anerkende, vil jeg sige, at jeg netop af denne Grund har let ved at tilgive ham, at han her har skudt ganske over Maalet. Det er formodentlig disse militære Tilbøjeligheder, der kom op i ham, som gjorde, at han for saa unødigt voldsomt frem og skød saa uendelig højt over Maalet. Naar man ikke er vant til at skyde, er der jo ikke noget at sige til, at Resultatet af Skydningen bliver saa daarligt, som det blev ved denne Lejlighed.

Det har jeg altsaa meget let ved at tilgive det ærede Medlem, men naar det ærede Medlem siger, at vi ikke under Lægmand at deltage i Retsplejen, er dette et ganske urigtigt Udtryk. Jeg er en oprigtig Ven af Lægmands Deltagelse i Retsplejen, men ikke, naar man stiller dem paa en saadan Uriaspost, som man gør i Nævningeinstitutionen, og berøver dem Vejledningen netop i det Øjeblik, da de har mest Trang til en upartisk og objektiv Vejledning i Løsningen af det meget vanskelige Hverv, der er lagt paa deres Skuldre. Derfor foretrækker jeg langt Lægmands Medvirkning under Form af Domsmand, og det har jeg alle Dage gjort, og nu er jeg gaaet med til en Ordning her, som staar som et foreløbigt Udtryk for, hvad man mener er det rigtige.

Men jeg er for mit Vedkommende ingenlunde uvillig til at forhandle nærmere om dette Spørgsmaal; der kan efter min Mening være Grund til at se nærmere paa Lægmands Deltagelse i det hele og se, om man maaske kan naa til Enighed om noget, hvorved man kunde afhjælpe visse af Nævningeinstitutionens Mangler. I saa Fald vilde jeg ikke være bange for at give dem nogle flere Sager, og paa den anden Side kunde man maaske ogsaa gaa med til Domsmand i større Antal.

Men jeg bemærker dog herved, at det for mig er et vigtigt reelt Hensyn, at det er overordentlig farligt at gaa til Indførelse af Domsmand netop samtidig med, at man indfører en ny Straffelov, i hvis Anvendelse der nødvendigvis til at begynde med maa være stor Usikkerhed, saa Lægmandene vil komme til at staa overordentlig usikkert. I en saadan Tid vil jeg mene, at det er rigtigt alligevel at give det juridiske Element Adgang til at medvirke ved Udformningen i Praksis i noget højere Grad, end man maaske vil gøre, naar Anvendelsen først i nogen Grad er fæstnet.

Jeg skal saa slutte med at sige, at jeg ikke har fundet Anledning til at gaa ind paa en større Drøftelse ved denne Lejlighed, fordi alle de Problemer, der ligger for,